

PAPETU

—Carat de gos, amb les seves festes!... Vegi, cambrera, promètel·li una cartera, a veure si aixís ens deixa un xic tranquils.

TEATRE GAYARRE

MUSIC-HALL : VARIETÉS

Gran troupe de artistes espanyols, franceses, angleses y italianes forman la nova companyia cada día més aplaudida.
El debut de la genial artista

LA SIRENA

ha sigut l'acontexement de la setmana y tot Barcelona acut al Gayarre per admirar la emocionant tragedia desenvolupada en el fons del mar.

GRAN ÉXIT

Per dimecres dia 29 se estrenará l'espectacle may vist ab decorat nou.

4 PUSSES A LA VEGADA BAIX EL SEGUENT CUADRO

LA PUSSA

BELLA CARMELA

Segón pis 1.ª porta

LA PUSSA

BELLA GUILLEM

Segón pis 2.ª porta

LA PUSSA

BELLA LILIANE

Primer pis 1.ª porta

LA PUSSA

BELLA PALMESANA

Primer pis 2.ª porta

Divendres dia 21 aparició de l'hermosa y excentrica

HERMINIE

ab sos treballs brillants.

Completan el programa altres atraccions picaresques.

Preus exageradament economics

Detalls per la premsa diària

LION D'OR

GRAN CAFÉ RESTAURANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir

de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

ALCAZAR ESPAÑOL

UNIO, 7

Grans concerts tarde y nit.

Restaurant de primer ordre.

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall Parisien, únic a Barcelona

TOTS ELS DIES

Exit colós de la Sada Yaco - Bella Olimpo - Trio Delmonte - Beatriz Cervantes - Luz Alvarez y Esparterita, y demés troupe.

Entrada lliure Restaurant de 1.ª ordre

TEATRE GRANVIA

CINEMATOGRAF

ATRACCIONS

Espectacle sense competencia a Barcelona

Seccions continues els dies de treball a les 4'30 y a les 9'30.

Diumenges y dies de festa: tarde dos seccions a les 4. - Nit una secció a les 9.

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

¿Aont trovar un conjunt de belleses sens mácula?

¡Al Arnau!

¿Aont anar per fruir una estona el goig complert?

¡Al Arnau!

Art, Bellesa, alta sicalipsis, perfecció de formes.

SAHA - RITA * ESCULTURAL HURI
pera tots els gustos. — ¡Del Arnau al paradís!

GRANS TALLERS FOTOGRAFICS

DE

FRANCISCO AMER

Carme, 3

Sucursals: Pelayo, 50, pral.
Marqués Duero, 78

RETRATOS TAMANY NATURAL GRATIS

Se regala un retrato tamany natural a tots els noys de primera comunió que's retratin a la casa.

ESPECIALITAT EN RETRATOS ARTISTICS

Retratos y Postals a 25 cts.

Concert de 1.ª :: LA BUENA SOMBRA :: GINJOL, 3
— ordre —

Exit de les tardes alegres

Tots'ls dies tarde y nit Sarsueletes de color atrevit que deixan al públic barratibat de gust. Triomf de la PUSSA mes dimoni per la

ANGELETA SOLSONA

dóns que fa posar la pell da gallina al espectador per lo ben feta, guapa, jove y vivaratta.

GABY DE FRADAS

Francesa que com ella canta no se sent una mosca, tot per poguer apreciar el seu treball qu'es peliagut.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.ª ordre :: Butaca de franc

REDACCIÓ: Palaya, 38
ADMINISTRACIÓ: Rambla de les Flors, 14, penl.
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre Ptes. 3
ESTRANGER Ptes. 8
Page anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Ja'n fan massa!..

La crisis de la carn

IXÒ del carlí trovem que ja passa de mida; quan ningú crida, quan ni les campanes toquen, quan no grinyola ni l'orga del Beliograf, ells els catòlics rabiosos engeguen trets per les Rambles y fan corre Rambla amunt o Rambla avall a les senyores mudades y perdre la bimba als cavallers respectables.

El nostre governador diu que això no's pot permetre. Perfectament, *soy de la misma opinió*; però miri senyor Portela, després dels trets del carrer de Sagristans ve l'assafetida del nostre ball y després lo del dijous. En comptes de vigilarnos a nosaltres que no gastem Smit ni fem mal a ningú, no valdria més guardar una quinzena a n'aquets guerrilleros sense feina?

L'Almanac del "Papitu,"

MERCÉS a la nostra activitat, per tothom reconeguda, l'Almanac del PAPITU que va comensarse en Novembre sortirà definitivament a fi de mes. Cap dels nostres llegidors pot pensar els esforços de voluntat que per arribar

al terme hem tingut de fer. Però, tot sia per l'amor de Deu! Si la cosa s'ha pogut acomplir, no'ns saben greu ni vetlles perdudes, ni suades, ni escarrassaments intel·lectuals.

Una cosa hem de fer notar, y es com segueix: Quan a primers de Desembre anunciàrem l'Almanac teníem una venta de vuit a nou mil exemplars y tenint en compte aquesta se feu la tirada. Avui l'afició al nostre pobre setmanari ha crescut molt, som als quinze mil y tenim por de no arribar a les demandes. Amb això, y com que no volem queixes, advertim per endavant qui el vulgui que cuiti y sinó se quedarà sense.

Pel demés ja veuràn quin santoral y quins contes! Ah! Y mapats al Almanac ens coneixeràn a tots; la concurrència al ball de les 6'90 podrà escupirnos a la cara allà aont ens trovi sense cap mena d'escrúpol.

LA CASA.

E Madrid telegrafiaen que als preus a que s'ha posat la carn la vida es fa impossible. Si tant cara s'ha posat y tant impossible es fa la vida, que vinguin a Barcelona que aquí la donem molt barato, sobre tot la carn de dòna. Entre pusses y danses orientals y sirenes d'aigua dolça podràn triar del tros que vulguin, tant si els agrada crostó, com cuixa, com de la mitjana. Es a dir, lo que no sé de segur es si en lo referent a la Sirena podría servirlos perquè l'amo del «Gayarre» l'anuncia *Sirena autèntica*.

Y de ser això veritat, no seria carn ni peix. La sirena deu ser una mena de tunyina. Però vaja, no vé d'una, si aquesta no serveix ja en trobarà abastament que d'establiments no'n falten ni de *ganado* tampoc.

—Es de crocant.
—Jo me l'hauria més estimat de Pasqua.

VIUDO

—Està molt tranquil, sembla que no ho senti.
—Es una mica sort.

La moralitat y els alegres torejadors

El PAPITU, periòdic setmanal satíric, figura al primer rengle dels que tenen el gust de reconèixer que lo més respectable d'aquet món, es la Moralitat.

Cap tabernacle dels que han de ser portats pels sacerdots, com tots sabem que es portada la custòdia de la professó de Corpus, mereix la veneració que mereix la Moralitat. Devant d'ella, ni el senyor bisbe, ni cap d'aquells personatges que a la professó aludida figuren redra del tàlem, tots persones dignes del major respecte, pinten rès quan de la Moralitat se tracta.

La Moralitat es y serà sempre lo primer en l'ordre de lo adorable cegament y en la nit dels temps se perden els primers acataments que'ls homes li han fet en aquesta terra.

Totes les èpoques y tots els països s'han queixat de la falta de moralitat. Desde la Bíblia fins als diaris del vespre que's venen a la Rambla tots se queixen del mateix: tots troven a faltar la moral y tots, com si s'ho haguessin dit, troven que sobra immoralitat. Ara, sempre y en tot temps, el desitj de posseir aquesta magestuosa matrona tantes vegades simbolisada per

la pedra en imposantes figures, ha sigut manifestat per tots els homes. Els periòdics satírics, setmanals y mensuals, consten en la llista dels que's queixen de la falta de moralitat y no fan cap mal paper sinó que hi fan el primer, entre els que fustiguen com cal les immoralitats y demés manques de respecte a la matrona de qui hem dit que tantes vegades ha sigut simbolisada per la pedra en imposantes y ben trevallades figures.

Ningú com els escriptors satírics s'esmera en procurar el triomf de la moral, ja sigui ridiculisant el vici, escarnint l'hipocresia o fent bifa de la falsa virtut, de que tant s'han queixat totes les èpoques y totes les nacions.

Sent el PAPITU, un periòdic com tothom sab, eminentment satíric, tan satíric que casl ja no ho pot ser més, es natural que no vulgui ser el darrer en fer apreci de la Moral y en tributarli els honors de reglament; però el PAPITU que ha viatjat per Andalusia y altres indrets no menys tauròfils de la península ibèrica, ha agafat, cal confessarho, certs gustos pel toreig, y un día una mica y altre día un tros, s'ha anat donant aquest art difícil y compromès fins a esdevenir un alegre y xamós torejador.

Català de naixensa, barceloní a prova de bomba, com tots els bons barcelonins, y catalanista de tota la vida, com es de suposar, no ha volgut en la seva afició imitar servilment als andalusos, persones molt respectables, però que no realisen ben bé l'ideal d'un periòdic com el nostre, y buscant alguna cosa torejable, que embestís com el toro amb magestat y noblesa, però que no fos precisament un toro, ni una bestia sinó lo més preuat que's conegués, ha pensat que rès tant torejable com la magestuosa y terrible Moral, que embesteix amb pomposa però inusitada furia, y agafant la capa, a us y costum de bon torejador, ha sortit a la plassa pública, a tall de primer espasa, a èuresseles amb aquesta magestat incomparable que es la sacrosanta moral, donantli quatre cops de capa, exposantse la vida y la llibertat.

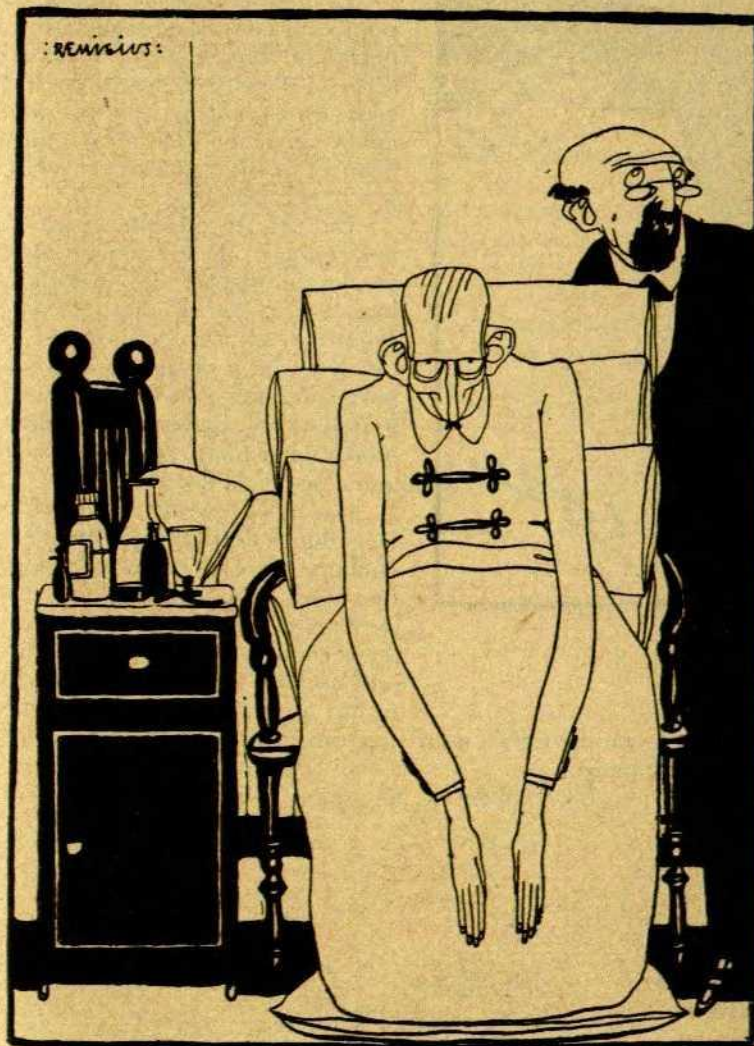
Els aplaudiments xardorosos dels seus 15 000 compradors que formen cada dimars a la sortida del nostre setmanari, sense contar els mil més que sense ser com-

pradors son llegidors, perquè tenen un comprador a la família, y tent cas omís dels parroquians de les barberies que'l llegeixen an aquets establiments, han demostrat que'ls treballs tauròfils del PAPITU capejant a la Moral han sigut un èxit y ell, cada día més coratjós y més content ha anat aficionantse a torejar lo més respectable de la societat humana, fentse un nom entre les institucions de caràcter alegre y adquirint destresa y flexibilitat pel pare y per la mare, al mateix temps que ha tingut lleure de fer provisió de banderilles de foc, pel día que la Moral fos mansa y no volgués embestir com es del cas que embesteixi.

Y, amb aquella alegria...

Després de llarc temps de relacions arrivà aquell tant esperat, y la Marieta, una mossa de vint anys, digué que sí a un capellà, aquet feu un gargot y restà

LA CIENCIA

—Francament, no ho puc entendre... De totes maneres, espero que'm treurà de duptes l'autopsia.

casada amb un jovenàs com un temple y fort com un roure. Era aquet d'aquells de caliquenyo perpètuu y de Valls a tot estrop. Menava carro y carregava de suro. (Som al baix Empordà).

Se passà la nit de nuvis, se passà el primer mes y la lluna de mel amb els salts y tamborelles de consuetut. Potser massa tamborelles perque els rescent catsats no conseguen lo que, honestament pensant, cerca tothom qui contrau el sant sacrament del matrimoni. Un fill per dirho aviat.

Un any, dos, tres, quatre, cinc anys y el xicot sense venir, ni els mils!

L'home volia aconsolar-se dient quan n'hi parlaven:

—Fòra maldecaps, noi, fòra maldecaps.

Però la professó l'hi anava per dintre y sempre amb la esperança de que si no es avui serà demà y sinó demàpassat; quan era amb la dòna ell feia lo que podia y fins per que no's trovés pelada la criatura plantà una botigueta de betes y fils que regentava la dòna y anava d'allò més be.

Frecuentava la tendeta un viatjant de merceria, sino pera vendre botons pera veure a la mestressa, la qual ja entrada en els vintisis y com a bona casada

joveneta, li agradava parlar gras y escoltar paraules de tres sentits y aguantar mirades de les que atravessen. Però un día, no sé pas que va passar y no tot foren paraules.

Es el cas que un día de festa en Miquel el carreter) com tenia per costum volgué er una carícia a la Marieta. Ella va refusar y tota avergonyida, però somrienta li anuncià el seu estat, naturalment interessant.

En Miquel no hi veia de cap ull, y quan la cosa fou fruit l'afortunat *pare* passejava la criatura que naturalment tothom trojava que era pastada an ell.

El viatjant seguia visitant la botigueta y aquella dòna abans xorca esdevingué fertil com una conilla.

En Miquel a tot això trevallava com un negre, però satisfet y content. Un día ajassat a sobre el carro s'anava gronxant per els sotrac de la carretera, quan se trovà amb un amic:

—Com va la cosa?

—Bé, y tu?

—Noi, augmentant la família. Mira, tres de vius y un a mitj fer... jal jal jal

—Jal jal caratsus, t'hi has posat tart però en fas feina!

—Sí, però... amb aquella alegría.

KAS.

ENTRANT A L'EXPOSICIÓ

Ell. — Ah! teniu pase: què exposeu?

Una. — Jo un quadro amb flors.

L'altre. — Jo un quadro recomanat.

El bè de Pasqua

Qui no ha tingut bè no sab lo que es patir, sobre tot si el bè es carinyós y si l'amo de la bestia viu en un pis, com la majoria dels ciutadans barcelonins.

El bè se va a comprar després de menjar peix el divendres sant, dia en la tarde del qual ningú sab que fer y qui ho sab no'n té ganes. L'encant de xais es el passeig de Sant Joan; totes les besties son joves y magres a copia d'abstinencia, donces els propietaris les purguen a fi y efecte de que puguin resistir les set setmanes d'engreix forsós a que ja saben les someteràn els compradors.

Un cop has comprat el bè, aquet, indiscutiblement,

se nega a seguirte, y per una bestia tant feble son necessaries quatre persones si volen portarla a bon terme. Un deu ensenyarli un manadet d'anfals o una mata d'ensiamet, l'altra estirarlo amb una corda, el tercer empenyel pel cul o tirarli puntades de peu al mateix lloc y el quart contestar a les persones bromistes que's burlen del bè y els seus conductors.

Un cop arribes a casa tanques el càndit animalet al rebost y el deixes descansar, pera menjar no més aigua, y poca; pera beurer rès. A l'essent demà comensa l'alimentació intensiva. L'alimentació del bè s'assembla als beefsteacks am patates; de primer menjes la carn y les patates y després els creixems. El bè ho fa consemblantment; primer: segonet, garrofes y favons, després ufals y herba tendra.

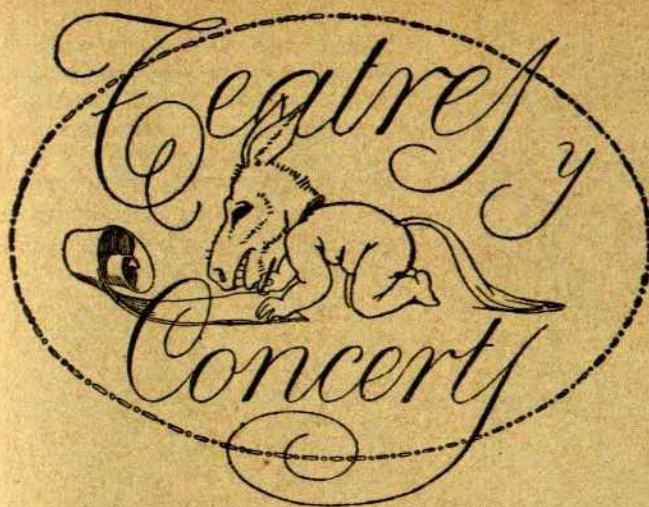
El mal es que la bestia, qui portava la costum de menjar herba pelada, al veures tant ben peixat y sense la sospita de que aquell recreu es l'avantsala de la mort, agafa un amor tant gran a qui li dona el menjar, que aquet no s'el pot treure d'assobre.

De primer molesta, però de mica en mica li vas agafant afició an aquell planter de flassades y matalassos; tenen uns ulls que sempre sembla que demanin caritat, y un dia li rasques el cap y al altre l'amoixes y al tercer li fas un petó al morro. La bestia ho agraeix molt y te segueix, te segueix amb una constancia horrible.

Després veque ha de matarse y en el dia de l'execució tu que l'has cuidat y acaronat prens un disgust que no es pera dit. No'n vols menjar d'aquell bè tant dols de carac'ter; a cada costella te sembla veurehi aquells ulls que demanaven caritat y acabes per anar a dinar en una fonda aont donguin carn de besties desconegudes.

No comprin bè, llegidors!

Al «Romea» va celebrarse la inauguració de la temporada amb l'estrena d'un dramet de D. A. Muntanyola, anomenat *L'Ex-ministre* y d'una impressió del Sr. Vallmitjana que s'en diu *El Corb* y en la que contra lo que podria esperar-se no's tracta de capellans sinó de carboners. La veritat, varem veure el primer acte de *L'Ex-ministre*, y com que no som gaire aimants dels mobles de fusta corvada, com que al teatre no hi havia gaire gent y com que'l propi S. Juli Vallmitjana, correctament vestit com un corb, amb mallot negre, trap negre, sabates negres y cabells negres va dirnos que al «Principal» hi havia una gran *farmacia*, (que diuen a Sant Andreu quan volen dir efervescencia) abandonarem el teatre del carrer del Hospital y marxarem cap al de Santa Creu.

En aquest teatre de Santa Creu s'estrenà un drama romàntic del cèlebre poeta Sr. Guimerà que s'anuncia en els cartells amb el nom de *La reina jove*. Pels motius avans indicats no vejerem el primer acte, però per lo que digueren els actors sabem que hi surten un cavall desbocat, una reina (que naturalment es la jove) que hi cavalca y una mena de Machado dos Santos que la salva de trencarse el cap. En el segon acte que ja varem veure, la reina vol abolir la pena de mort y s'en va a un meeting republicà —cosa que fa molt poc reina—. El tal meeting republicà no més dura deu minuts, que la veritat sigui dita son molt pocs minuts, però el cèlebre Sr. Guimerà els aprofita pera divertir al públic amb una escena que sembla de *El Conde de Luxemburgo*.

A la reina li va agafant l'afició a les idees republicanes y al Machado dos Santos el pertorba l'afició de la reina. Aquesta bona senyora arriba en les seves aficions fins a anar a empaïtar al *caudillo* a casa seva y allí oferirli el ser ministre y després

la casa y després oferirseli ella. Però aquell senyor la vol sense corona y com que ella no se la vol treure, s'en va dient que's casarà amb un jove que ha prè part molt activa en aquella escena que sembla de *El Conde de Luxemburgo*. El revolucionari aleshores se posa rabiós y determina menjar el gall-dindi republicà. A fora toca una banda militar.

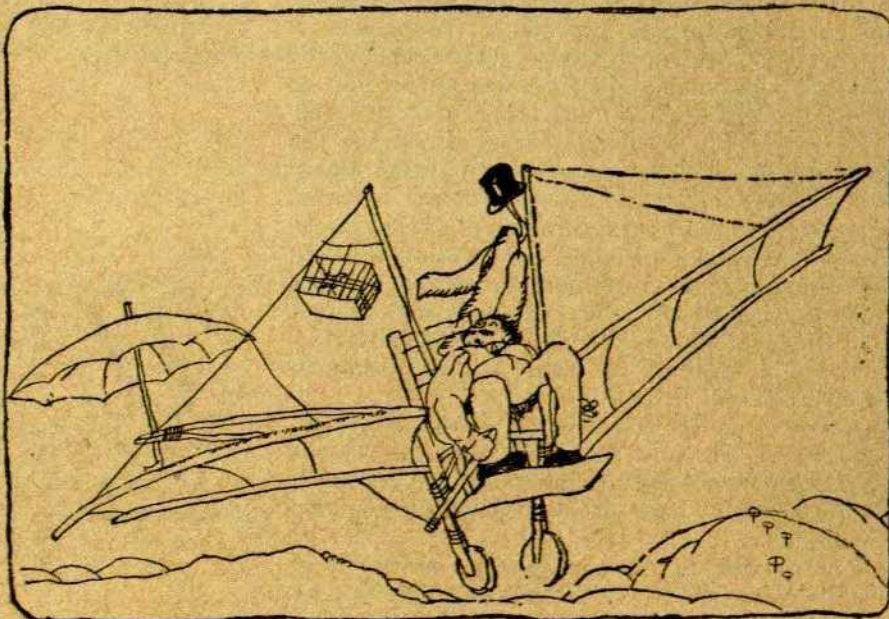
En el quart acte que en el principi torna a semblar d'opereta, després fan la revolució pon! pon! trenquen tots els vidres, les turbes invadeixen el palau y el Machado agafa a la reina jove y tots dos piren de bufa, com diria el Sr. López-Codolà.

Com que's tracta d'un melodrama romàntic un hom s'ho creu tot; y com que's tracta d'un senyor que's diu Guimerà hi ha un segon y tercer actes, en especial el tercer, que interessen vivament y mouen al públic. El primer acte no'l vejerem com s'ha dit y referent al quart té molt de vaudeville y fa somriure fins quan entra en el palau la república triomfant.

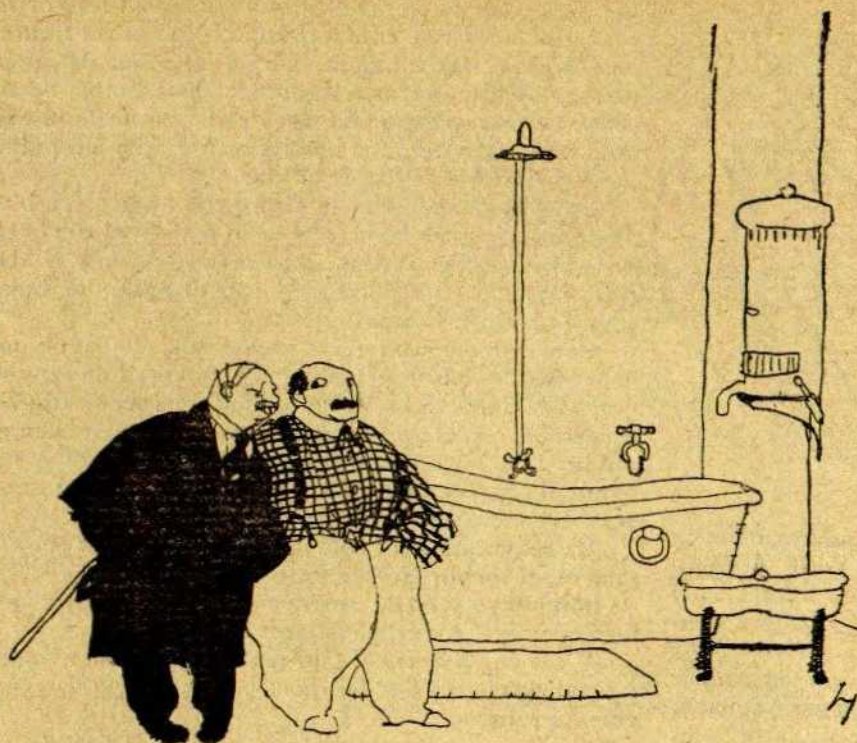
La senyora Arnall com de costum, estigué perfectament, el senyor Nolla a pesar de que la seva cara es de bon minyó y no de revolucionari es defensà d'allò més be, y'ls demés demostraren saber l'obra.

Y ara cap a veure el *Corb* y després en Garavaglia y tot d'altres coses de les quals se parlarà en la prop vinenta setmana.

TAINÉ.

—Mira, canari; si't mareges no vindràs cap més día.

VANITAT

—També gasteu aqueix moble?
—No, home, no, que't penses que estem xifrats? Ho tenim pels forasters.

Els micos jutges y butxins

Y esdevingué que en un dels estats d'Austràlia la civilització arribà a un tant alt grau de perfeccionament que cap dels seus ciutadans se cregué amb dret de complir el manament de la justícia quan aquesta condemnava a mort. La pena de mort ja feia anys y panys que havia estat abolida, però els terribles efectes de la civilització en els cervells encara febles pera resistir-la, obligaren als avensats australians a restablir-la. Y se trovaven amb que no hi havien jurats capassos de condemnar a un criminal, per més que aquest fos un satir violador y sanguinari o un ultra-refinat que s'alimentés de cervells de nena y ronyons de noi. Era pitjor la cosa en el cas de que s'hagués trovat aquest jurat capàs de condemnar; lo que no s'hauria trovat ni amb candeletes era un butxí pera complir la sentència.

A tot això les malifetes dels qui no podien resistir la civilització augmentaven amb progressió geomètrica y els homes veientse impotents pera aturarles després de molt rumiar s'empescaren deixar l'administració y execució de la justícia en mans dels únics animals que'n tenen o siguin els micos.

Lo primer que va tenirse que cercar foren uns micos serios, perque un tribunal de mones de Tetuán hauria fet riure a tothom, fins als propis acusats y això hauria estat impropï de les seves augustes funcions.

Pogué trovarse lo que's cercava y es constituí un tribunal de tres gorides que quan anaven amb la perruca de cànem feien fredat a tothom. No'ls instruiren més que en una cosa: escoltar molt serios els discursos

del fiscal y l'advocat y dir sí amb el cap. Dir si era pena de mort. Sí per un cas poc freqüent l'acusat demostrava la seva ignorància, aleshores l'advocat se treia una pera de la butxaca y el fiscal una poma; els micos mirant goluts ara al un fruit ara l'altra, feien un gest negatiu y tiraven al ignoscent al carrer.

Per butxí portaven un altra mico també molt ben ensenyat. Els sensibles australians conduïen al condemnat al cadafalc y li lligaven una corda al coll, al capdevall de la corda hi havia un coco ben lligat. El mico vinga estirar y escanyava a la víctima. Després se menjava'l coco.

Aixís va passar molt temps y la cosa anava be, el terrible tribunal condemnava sense escrúpols y l'encara més terrible executor escanyava més que'l garrotillo. Un poca vergonya va tirarho tot en orri. Acusat d'uns crims horribles, va compareixer davant de la justícia amb quatre mans, estigué molt serió mentres va durar el judici, però vegentse condemnat, al

preguntar el fiscal: Senyoríes James Swick es culpable? El tal James se va treure tot de cacuets de la butxaca y'ls deixà anar per terra. El tribunal saltà per sobre la taula sense fer cas de procuradors ni de testimonis y comensà a menjar; el granuja de Swick vinga felshi dir que no amb un cacuet a cada mà y absoldres a sí mateix. La llei ho manava aixís y l'home va anar al carrer.

Y després amb gran cinisme deia a la taberna:

—Com que eren micos els he ensenyat cacuets; si haguessin estat llops hauria portat costelles, y si homes diner.

No es III es IV

NA inexactitut devem rectificar, es la de que si la cosa de la Chelito II sortia noia seria la Chelito III. No senyors seria la IV, perque la III ja fa temps que es al món y més d'una vegada l'hem acarónada pels escenaris en funcions de tarde.

En cambi podem assegurar que si surt noi nosaltres serem padrins y naturalment se dirà Papitu.

La temporada Wagneriana y "sus misterios"

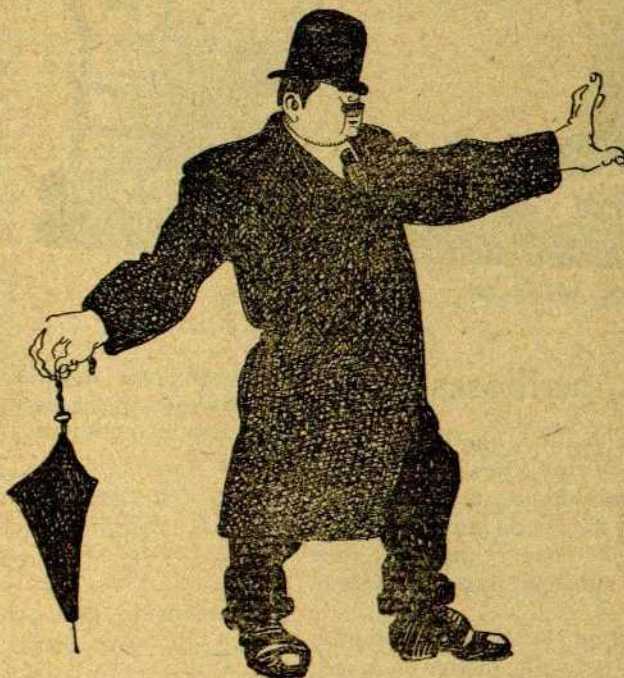
ELS ENSAIJOS

—Crescendo! Molto forte!!

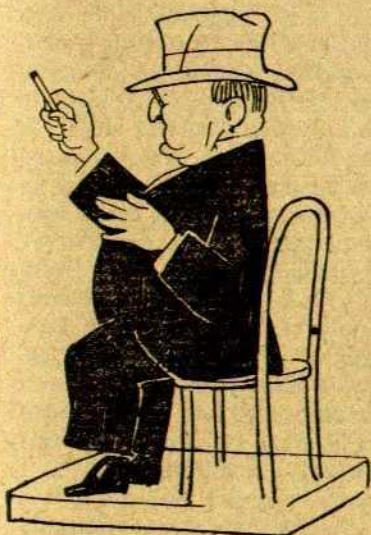
—Dolce, dolce e volutuosos: e l'hombre e la mojer ¿vous entendez bien? l'unione sessuale... all right. (Gestos del mestre, gatzara en l'orquestra).

VINYES-TANHAUSER
—Veus? En elx regne amor perdural
Ja Venus ens crida amb amor.

CARICATURES

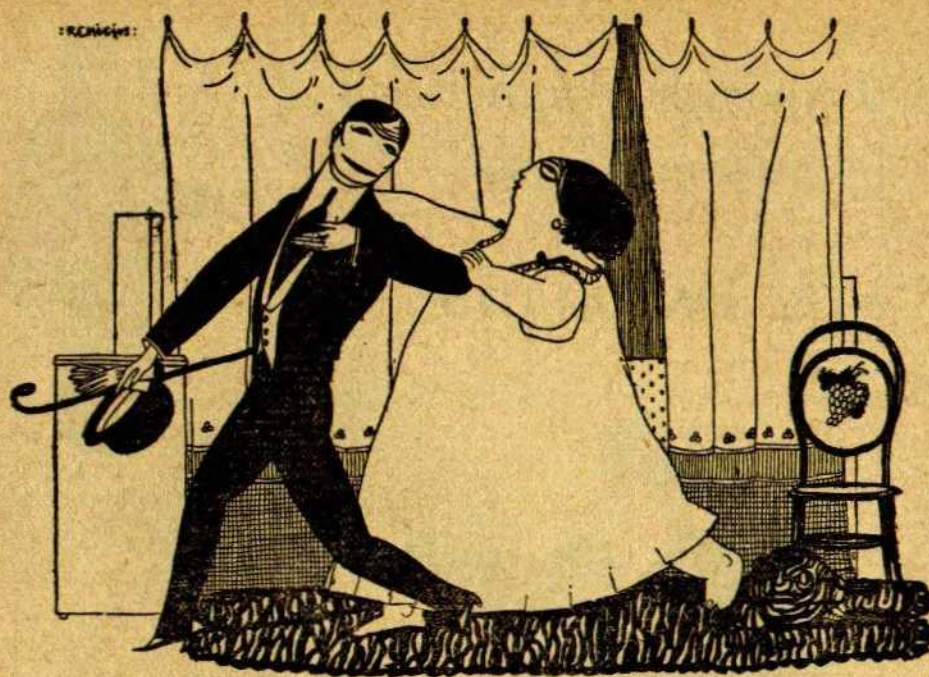
del mestre Kaheler y en Vinyes

—Recomençons, señores: due cento sas-santa e due.

Un final de Tanhauser.

—Prou, noia, prou... per l'Abril cada gota'n val mil.

Les aigües perilloses

No hi ha res més trist al món que la ciutat de Iquique, la qual cau per les terres xilenes y està envoltada per planures immenses de nitrat, banyada per el mar més salat de la terra y assoleida per un sol que després d'haverho ja assecat tot, encara pica amb més rabia que mai y no sembla sinó que tingui de tornar a comensar.

En els vaixells que hi arriben ja casi no hi ha aigua, de manera que si no'n tenen pera ells, menys en donen a la ciutat; això feu que durant molt de temps la gent se rentés amb esperit de vi o amb vi senzillament.

Vostés dirán que perque no's rentaven en les gracioses aigües del gran oceà Pacific, però ja he advertit que'l mar que banya aquelles platges es el més salat de la terra y el que s'hi remulla surt tot cobert d'un *escarxat* de sal y com si fos un panet d'aquells de fer venir sed.

Ara s'han posat grans fàbriques d'aigua destilada; això pera la llimpiesa es passador; però pera beure, impossible. Té un gust de no tenir gust, que no ho aguanta ningú.

Vosaltres que teniu a tret de petó les abundoses deus de Moncada, de Dos-Rius, de Canaletes, etc., etc. ja se lo que'm direu. Això rai ¡que beguin vil! Però jo vos faré present lo terrible que es el despertarse amb la llengua encastada al paladar y tenir de treure la bocassa afegint vi nou al de la vigilia.

Vaig patirne molt d'això, vaig rumiar molt pera trovarhi remei; però vaig sortirne amb la meua y vaig trovar el medi de ferme amb una grossa fortuna. Veurán: tothom sab que un dels plaers més exquisits que dona la absentia es passar per el perill de tornar-se boig, y el veure molt vi el de vomitar, y el carregar de wiski el d'adormirse. Perfectament, donces jo vaig

inventarme una taverna d'aigües perilloses que al poc temps tingué un exit mai vist. Al poc temps els bebedors de Iquique ja discutien que si era més bona l'aigüa amb bacils de Kock o amb el de la glanola. Hi havia qui prenía barreges y senties tot sovint:

—Carregui una mica més de tifus—o be:

—No, no hi vui tanta verola.

Lo mateix que amb l'alcohol va passar que'ls que es tornaven bojós no eren pas els que bevien absentia sinó uns altres qualsevols, de manera que ni un bebedor de tifus va tenirlos, ni un sol consumidor de tubercules va tornar-se tísic.

Però es allò, agafa el nom y posat a geure. La gent vinga volguerse sentir: —No beguis això que't tornaràs tísic, abuses massa de la glanola, y contestar: —Fuig, home, fuig. Ja hi estic acostumat.

Quan vaig tenir la bossa curulla vaig traspasar l'establiment y he deixat a un altra que vengui microbis. Ara'm recreu amb l'aigua de Canaletes.

La Conchita

ER pensades les de la Conchita de'n Munner. Ve el dijous sant y la primera que té es d'habillarse de seda negra, posarse una mantellina y anarsen devotament a seguir monuments.

Carrer de Balmes avall, Pelayo, Rambla, y la dòna entra a Betlem; sortint de fer la estació en aquesta iglesia la Conchita, feta una mena de Magdalena repenedida, se'n va cap a l'Hospital en qual iglesia fa la segona estació. D'allí de cap a Sant Agustí y en sortint passant per el carrer de l'Arc de Sant Agustí, Sant Pau, Repenedides, Unió, atravesant per l'Eden y tirant per els de Lancaster y Montserrat la nostra amiga va fer la quarta a Santa Mónica. Però jail el dimoni vigila sempre y cuan la hermosa Concha sortia de la parroquia de Sant Josep pera anar a la de Sant Jaume, va trovarse amb uns amics y Sant Jaume va tornar-se Buena Sombra y la quinta y última estació ballaruga fins a qui sab a quina hora.

Uns amics de confiansa ens asseguraren que mai havia fet tanta tropa la Concha com en aquella tarda habillada amb mantellina y amb una flaira d'eures y farigola que tapava els esperits.

Les Caramelles ciutadanes

Feia molts anys que no havia passat la Pasqua a Barcelona; en aquet ho he fet y he conegut a les caramelles de ciutat y la veritat m'he reconciliat amb les rurals encare que siguin satíriques.

Al menys als pobles no van per els carrers marcant el pas y rasant els ossets. Per la Rambla ne corrien moltes colles; casi totes eren compostes dels mateixos que avans de Carnaval s'enmascaren la cara y es disfressen de mariner o de torero, y pidolen pels carrers.

En aquells bons y anyorats temps dels Segadors, si que feien bonic les caramelles perque l'Oriol Martí encare no s'havia casat y mantenía aquella "Joventut,, del Pla de les Comedies. Hi anaven chors nombrosos amb molt escalf, allí agafaven més escalf, en Peio les saludava amb la bandera de 1714 y la cosa s'acabava a garrotades com era de consuetut en aquells temps venturosos en que un día empresonaven a l'Horta y a l'altre amordassaven *La Renaixensa*.

Avui tot s'ha canviat y feta excepció dels C. N. R. petits que van a cantar davant del gros, dels cassinets radicals que van a fer beguda a la casa del Poble y de les lliguetes que molesten als veïns de la plassa de la Cucurulla, tots els demés que surten son pianistas de maneta que com que estan descansats per no haber pogut tocar dijous ni divendres s'esbraven perdent la nit y es refan pidolant pels cafetins.

L'única colla amorosa la vaig trovar al carrer d'en Roca; cataven tant finet que arribaven a empipar a les ninfes d'aquell baral y a mi la broma d'aquells tipos va anar per un gruix de duro que no'm costés una remullada.

Ara'ls que fan broma son els factotums dels circls obsequiats. En Peig al C. N. R., l'Agulló a la Lliga y no se qui deu esser a la *Casa del Pueblo*, es passen la nit amanint ampolles del ranci y enviant al mosso a comprar borregos.

—Quins hi han ara?

—Els del districte III.

—Què venén molts?

—Deu, però recordis que saben de beure.

Y ja tens a en Peig preparant tres litres del ranci, pera aquells baladriers que desde baix li canten

Surt pitera a la finestra,

Avui es la nit d'amor

Sí, d'amor!

Que sota d'ella s'espera

Aquest pobre cantador

Si cantador!

Ous! gallines! y pollastres

Butifarres y vi bó,

Pots posarme a la cistella

En prova d'estimació.

No abusar...!

'ha de confessar que hi ha gent que demanan impossibles.

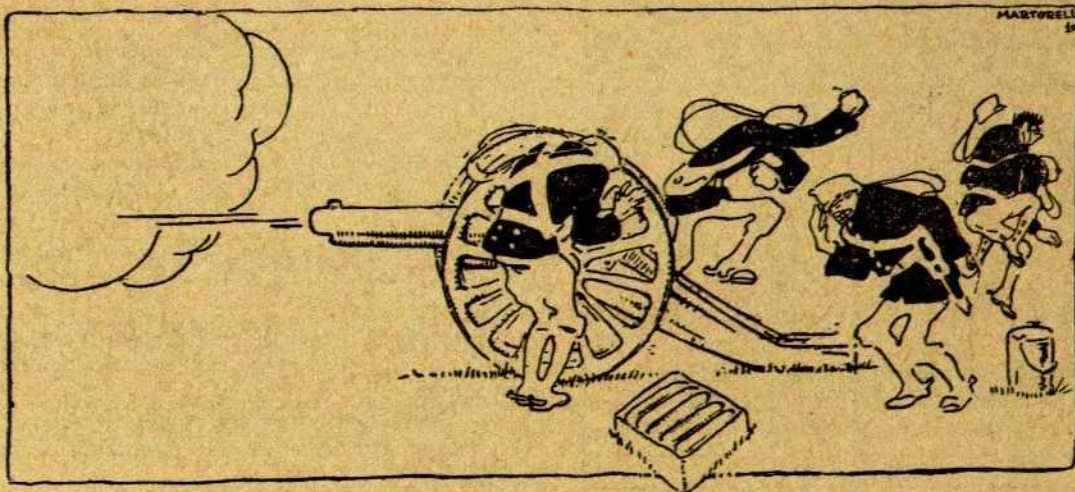
Vostès, com uns servidors, hauràn vist dansar a la cada día més escultural artista Sada-Yaco, y com nosaltres hauràn notat que cobreix part del seu cós ambuns adornos

de metall, adornos que van desapareixent cap al final. Doncs be, l'altra nit acabat l'últim número, quan no més una lleugera cinta d'or talla el cós de la dansarina, un senyor gros y vell cridà:

—Menos ropa!

L'actriu el mirà astorada y digué:

—Si creerás que soy de trapo.

LES COMPENSACIONS

—Els fills de casa bona podran tenir moltes satisfaccions, però la de devenir hèroe com nosaltres els hi es ben negada.

Vida pràctica

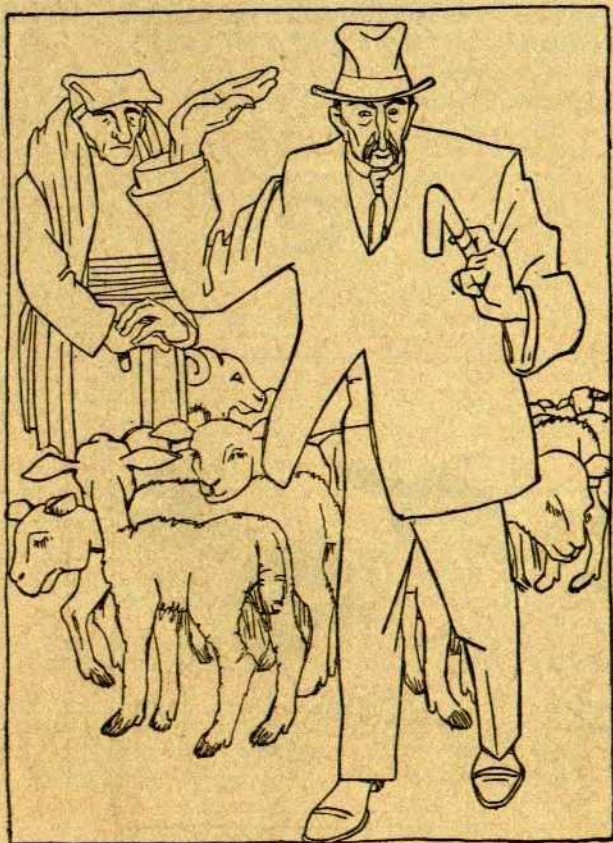
Estratègica sud-americana

I

Don Mamerto, era un senyor molt ben plantat, *corrido*, elegant, amic de la pinta y contra pinta y ademés de totes aquestes bones condicions, consul d'una de les repúbliques sud-americanes. Don Mamerto, tenia el consolat a Barcelona, com tenia també dos fills, que eren (o son encara, millor dit) dos prodigis d'aquestos que solsament de tart en tart, pareix la mare natural. Prodigis de les proporcions d'un Sèneca, d'un Shakespeare, un Napoleó, un *Pitarra*, un Forgas, únics en son genre.

Aquets dos nois, —*Augustito y Lolo*,— plegats, valien tant o més que tota l'Amèrica plegada. ¿Que'l *papà*, sortia de viatge al istiu, a tastar les aigües o les ruletes de Spa o Trouville o Biarritz o San Sebastià? Doncs els nois, en quan se veien lliures del esguart paternal, cap a la taula del *burro* de les *Catacumbas* de la Plassa de l'Universitat falta gent, o be cap a endinzarse en les voluptuositats del *monte* o *bacarrat*, que organisaven en la primera *garçoniere* qui trobaven del carrer d'Aribau.

Lo mateix el consul Don Mamerto, com l'*Augustito* com en *Lolo*, eren sortosos amb les senyores de més o menys tarifa. El ditxo se complia. En lloc d'un as

—Son del Prat.

—De cap manera: lo que'm convé es un anyell del Niblung

sortia la contraria y al final de mes, els dos nois del consolat tenien que recorre al empenyo del relotje, del traje d'hivern (si's trobaven a l'istiu) o al de vice-versa, o fer una enredada a algun angelical usurer, qui badaba, etc. etc.

El cas era, que si'l *papà*, no'ls treia d'apuros els fills, s'ho empenyaven tot. Una vegada l'*Augustito* va arribar a empenyar, —joh, geni sud-americà!— un llus, per anar a veure'l *Machaquito* y en *Lolo* un canari disecat. Per l'art del empenyo y venda a la reventada, eren uns mestres.

Llegiu doncs amb atenció, estimadíssims joves llegidors, qui tireu per tarambanes, el plan de defensa y atac, que tant l'*Augustito* com en *Lolo*, varen posar en pràctica contra un magnific gramofón. En Bismark, resulta un quinto en comparansa amb els dos estratègics sud-americans.

II

Don Mamerto, havia fet bones, una tarda. Al sortir del Circol, va donar un tom pel carrer de la Primcesa. En un aparador hi havia exposat a la venda, un majestuós fonograf. Preu fixo, mil pessetes.

El consul, entrà a la botiga, l'examina va fer una rialleta, deixà anar les mil pessetones y encarregà al dependent, que li enviessin tot seguit, l'aparell a casa seva.

Per la nit, en la saleta de confiança del consolat, hi va haver sensació. El fonograf va quedar com una persona. Vinga allò de *Sarasa viene, Sarasa va!* romansa de la *Tosca* per el *sarasa* de l'Anselmi, la *paja* de la Martí, allò de *por favor, una vez y no más, soléas y marianas*, en fi, demanin. El consul, els nois del consolat, els amics del consolat, tots varen quedar sorpresos al gaudir el desfici de bellesa, qui sortia de la lluenta bocina.

—*Precioso, sabe?*...

—*El Edison e un guanajo... Un hijo de la gran siete.*

Xampanyada, puros de marca. Rès a les tres de la matinada a jóc.

El gramofón fou tancat dins una capsa. El noi segon, en *Lolo*, del consolat, la sospesà.

—*¿Pesa, hijo?* —va preguntar son pare.

—*¿Como no va á pesar!* —respongué en *Lolo*.

III

A l'endemà, —quarts de cinc de la tarde— don Mamerto se disposà a donar una audició de gramofón a una visita del consolat y, efectivament, el gramofón *no estaba allí*, que diuen els folletins.

Don Mamerto que coneix a fons els seus nois, se tem que un dels dos, s'hagi encarinyat massa amb l'aparell.

Pregunta per en *Lolo*; la minyona li respón, que'l senyoret, ha sortit fa estona y que portava un gros caixó.

Don Mamerto, crida a l'*Augustito*. En poques paraules, li diu que'l seu germà, ha guillat amb el gramofón.

—*Toma, aqui tienes quinientas pesetas y sácalo de beñaranda, porque el pendejo de Lolo, lo debe haber empeñado.*

L'*Augustito* agafa les cincents pessetes del seu pare, se posa'l barret y surt al carrer.

L'Augustito, recorra les cases d'empenyos y no trova l'aparell. Dona un tom per la ciutat y en l'aparellador d'una botiga del carrer del Hospital, descobreix exposat a la venda, el desaparegut gramofón.

Enlloc d'entrar a la botiga sol y immediatament, entra mitja hora després, acompanyat d'un inspector de policia.

En l'establiment se promou un escàndol dels qui formen època. L'Augustito, acusa al botiguer d'haver comprat el gramofón a un menor d'edat, l'amenassa amb portarlo als tribunals. El botiguer tremola.

Finalment, l'Augustito s'en porta'l trasto per vint duros.

El botiguer el marcava amb vuitanta.

Arriva l'Augustito a casa seva y li ensenya lo recuperat al consul. Aquest està de bon humor.

—Ahl papá, —diu el noi, — me vas a dar cincuenta pesos más ¿sabes?... Por el chisme ese, tuve que pagar mucho más de las quinientas.

El pare afluixa moneda.

FINAL

Per la nit hi torna haver audició d'Anselmi, pulga, paja, Faraón, y puréo y beguda seguida. El consul està alegre. En un recó tuma un Hoyo de Monterey en Lolo que ha sigut perdonat pel papá.

La festa familiar dura fins a les quatre de la matinalada. Quan tots dormen, l'Augustito, sospesa la caixa del gramofón. A l'endemà, surt a passeig acompanyat del chisme, que'n diu ell. Y naturalment, se puleix l'invenció d'Edisson. En treu cincantes pessetes més.

El pare, no li trenca cap os. Al contrari, diu a tot aquell qui'l vulga sentir:

—¡Que pendejos!... ¡Que gracisos son mis niños!

UN QUE CORRE.

Un angel català

Tots els paissos cristians tenen o tenim els mateixos angels; l'angel bò, l'angel de la guarda, l'angel tutelar, etc., però Catalunya país cristià per excelència, com ha tingut ocasió d'apreciar el bisbe senyor Laguarda, posseeix además d'aquesta caterva d'angels, un angel propi de la terra, molt apreciat y admirat per tots els bons catalans, doncs el tal angel es además autor dramàtic de primera classe, cosa que va ser reconeguda l'any passat en plena plassa de Catalunya.

En efecte, la nostra patria, además del angel bò, l'angel de la guarda y l'angel tutelar, té l'Angel Guimerà, que no es segurament el menys angèlic de la colla, ja que si tothom ha tingut ocasió d'apreciar els seus mèrits artístics y literaris, els que'l tracten o l'han tractat han pogut apreciar les inagotables bondats del seu cor.

Ja's conta d'ell, com un dels trets més angèlics, el que una nit havent convidat als primers actors d'una companyia dramàtica a un esplèndid y generós sopar que pujaba molts diners, al pagar el comte, tot parlant amb els comensals y mitj distret, va cridar al mosso perquè's descuidaba de darli la propina. El mosso amatent hi va acudir y l'Angel Guimerà, amb tota l'ignocència del seu cor y tenint el cap a la conversa amb els actors, li va donar deu cèntims.

QUARESMA

Els llagostins.—Els últims seran els primers!

Literatura triada

Perque'ls nostres llegidors no diguin que mai publiquem pàgina literaria, copièm de *La Vanguardia*, òrgan de tot lo mort y estantís que queda de la Barcelona passada de moda, un triat y notable fragment de literatura, de la que aquell que la llegeix s'en llepa'ls dits.

Se tracta de la ressenya d'una sessió de joc de pilota celebrada l'altre dia al Frontó Condal. En ella'l cronista treu fabes d'olla, arribant a frases que seria llàstima que passessin desapercibudes.

Los primeros tantos fueron admirablemente peloteados por el bando azul, y ello nos hacía esperar un hermosísimo partido.

¡Vana ilusión, que, cual otras muchas, hubo de desvanecerse!

Crecieron los rojos, descompusose la trinidad y el tanteador empezó a subir marcando tanto y más tanto en favor de Erdoza y Teodoro.

No pudo ya caber duda alguna de que éstos habrían de vencer. En vano fué que sus contrarios, demostrando mejor voluntad que suerte, intentaran recuperar el terreno perdido. No lograron pasar del tanto 35.

¡Lástima grande que, tras el brillante debut de la tarde, les viese la espalda la fortuna!

Las mejores combinaciones suelen producir semejantes engaños.

Perque no's cregui que exegerem vegis *La Vanguardia* del día 11 d'Abril de 1911. Molts se podrien pensar que nosaltres totes ens lesensem y que haviem inventat aquet fragment digne de tota consideració.

L'HUMOR EXTRANGER

Apuntacions den Ch. Léandre

RETRATS

HEMAGENODINA

Comprimits tònics, reconstituyents

Recomenat per tots els metjes

Venda en totes les farmacies a 4 pessetes frasc

Malalties de la dona

DR. FARRÉ Y PIJOAN
BALMES, 13, 1.ER
de 4 a 5

Dr. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES
APLICACIÓ DEL 606

Consulta de 11 a 1 y de 5 a 8. — Rambla del Centre, 11, pral.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NERVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en força, y l'anèmia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS. — Farmacia del senyor amargós, Plassa de Santa Agna, 9. — Ademés se ven en les principals farmacies, droguerías y centres d'especialitats farmacèutiques del món.

Màquines pera cusir: S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat am les d'Escuder y cadenetes. S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendre. N'hi ha una cilíndrica, una jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 pessetes al qui obri un pany d'aquest sistema. — Mai més robos. — Volen assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats BON GORGUE o bé CLAU DE SERRETA. — Construcció y reparació de panys de seguretat. — Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essència de Sàndal, quina eficàcia ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncia pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *Incontinència d'orina* y altres. Mètode senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En en totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

Demanis pera curar les MALALTIES NERVILOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma, regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÈRTIGS, MAL DE CAP (migranya), CATARKO DELS NENS, PALPITACIONS D. L. COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÈRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA

Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA AGNA, 9

E. BLV

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

Armes es compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA
Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

El corb.—El vostre pervindre, minyons, es a l'Àfrica.